

Servei de Documentació:
" Entrevista a la M. Maria del Mar Albajar,
abadessa del Monestir de Sant Benet de Montserrat "

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Anna Zaera - Vilaweb	290
Títol	Entrevista a la M. Maria del Mar Albajar, abadessa del Monestir de Sant Benet de Montserrat	
Font	https://www.vilaweb.cat/noticies/maria-del-mar-albajar-abadessa-del-monestir-de-sant-benet-tenim-una-tria-a-fer-com-a-societat-i-si-la-deixem-en-mans-dels-politics-jose-quina-sera-la-resposta/	
Publicat	6 de maig de 2020	

Entrevista A

MARIA DEL MAR ALBAJAR,

ABADESSA DEL MONESTIR DE SANT BENET

ANNA ZAERA. VILAWEB

Entrevista a MARIA DEL MAR ALBAJAR, ABADESSA DEL MONESTIR DE SANT BENET ANNA ZAERA. VILAWEB

SOCIETAT

Maria del Mar Albajar: 'Tenim una tria a fer com a societat i si la deixem a les mans dels polítics, sé quina resposta n'obtindrem'

Entrevista a l'abadessa del Monestir de Sant Benet

Per: [Anna Zaera](#)

04.05.2020

Sense anuncis

Aquests dies, el Monestir de Sant Benet de Montserrat ha tancat l'hostatgeria i les germanes han hagut de reorganitzar-se per fer front al confinament. De les vint-i-nou germanes que són, aquests dies n'hi ha vint-i-dues. Algunes són grans i, per tant, han de vetllar per mantenir la casa amb les millors condicions de seguretat, atès que són població de risc. Maria del Mar Albajar (Barcelona, 1970) n'és l'abadessa des del juny del 2015 i la màxima responsable d'aquest monestir de benedictines ubicat al camí que va de Monistrol al Santuari de Montserrat. Abans de ser abadessa, Albajar havia estat mestra de novícies i responsable del cant de la comunitat. Llicenciada en ciències econòmiques i en teologia, parlem amb ella, en aquests moments de pandèmia, sobre com viuen el confinament en comunitat i quines perspectives socials i espirituals es poden derivar de la crisi de la Covid-19.

—**Sou expertes en viure en recolliment. Com passeu aquests dies que la resta del món també és confinat?**

—És cert que nosaltres no hem canviat tantes coses aquests dies perquè estem molt més acostumades a estar-nos a casa. Casa nostra està preparada per a aquest estil de vida. Però també és veritat que per a nosaltres aquesta situació és molt extraordinària. No veiem ningú de fora i la nostra vida tampoc té sentit només a dintre. La nostra vida és diàleg amb el món.

Jo, per exemple, ara hauria d'estar preparant un viatge per a la setmana que ve. Hi ha molts projectes de fora que no es fan i són projectes que tenen molt sentit.

—**També us afecta econòmicament?**

—Sí, perquè això significa que no es fa ni la ceràmica, ni l'hostatgeria, i s'han anul·lat la majoria de cursos que fem.

—**Heu tingut temps d'analitzar tot això que passa?**

—El primer dia de confinament pensava: això m'anirà bé, tindrè molt de temps. Però n'he tingut menys que no em pensava. Malgrat que hi ha molta informació, també hi ha una part de gran desconeixement de què passa realment. Però sí que hi ha una gran preocupació per tots els professionals sanitaris que han hagut de fer front a la pandèmia des de la primera línia. Un personal sanitari que ha hagut de treballar en unes condicions que no mereixia. Això ho han salvat les persones a força de sacrifici personal. No teníem el sistema sanitari com l'hauríem d'haver tingut. Ens cal un exercici de responsabilitat molt gran, perquè ens acostem a una crisi molt dura.

—**Renda bàsica per a tothom. Com a economista us semblaria una bona idea?**

—Com a concepte em sembla bé. S'ha de tenir en compte el dret a la vida, que hi ha persones que el defensen només en néixer. I aquest dret s'ha de defensar tota la vida. Tenir persones que no tenen les condicions per a viure, això no es pot permetre. S'ha de treballar perquè tota persona tingui allò que necessita per a viure, des del principi fins al final.

—**Una crisi econòmica que ens pot portar a una crisi també de valors?**

—Les crisis poden dur a una situació de molta por i molt tancament i a polítiques que responguin a això. Podem perdre molts dels drets que hem aconseguit els darrers anys. Ja n'havíem perdut uns quants, però no ens podem permetre d'anar més enrere en drets socials i drets humans. És una situació molt crítica. Però crec que tenim l'esperit i les habilitats per a sortir-nos-en. La qüestió important és no caure en la por.

—**Com s'evita de caure en la por?**

—Aquesta crisi ens ha obligat a topar-nos cada dia amb les mateixes persones en un espai molt reduït. El nostre dia a dia s'ha fet més petit i això ens pot ajudar a fer el nostre viatge interior al nostre jo més real, més original, més creatiu, més lliure. Però també ens pot passar la cosa contrària. Depèn de cadascú si ho aprofitem o no. Totes les crisis poden ser una oportunitat, però ho són si les aprofitem, per si mateixes no ho són pas.

—**El fet de no tenir estímuls externs afavoreix aquest viatge?**

—La majoria de vegades, només si les circumstàncies ens forcen, som capaços de fer aquest camí de redescobriment intern. Quan som constantment atrets i activats per estímuls externs, és molt difícil.

—**Creieu que la vostra vida en comunitat es podria traslladar al món no religiós?**

—Sí. De fet, aquí a la muntanya de Montserrat hi ha un grup de gent que viuen junts. Sí que estan oberts a l'espiritualitat, però no necessàriament lligats a una religió. Jo no sé si el

moviment hippy tenia alguna cosa d'això, també. Els principis que hi ha darrere la nostra vida és una vida en comunitat on els béns són comuns. Per tant, si hi ha ingressos, hi ha ingressos per a tots, i les persones que gestionen els recursos els reparteixen en funció de les necessitats. No a tothom igual, sinó en funció de les necessitats. Una anciana pot tenir més necessitats que una jove, o una jove pot necessitar que li paguin uns estudis. Això implica que quan arribes al monestir, si tens llibres, si tens un ordinador, qualsevol cosa que tinguis contribueix a les altres germanes.

—Ara ens trobem amb la necessitat de conviure a les escales de veïns, als barris. En el vostre cas, és fàcil la convivència?

—No és gens fàcil. Perquè no són persones que hagi triat. Som persones que estem juntes perquè tenim la mateixa motivació. La mateixa crida, que en diem com a cristianes. Són persones que has d'aprendre a estimar. Però això mateix ens passa també a fora, compartim el planeta amb persones que no hem triat. Hem de trobar la manera de repartir uns recursos que són limitats en funció de les necessitats de cadascú. I relacionar-nos de manera que puguem ser nosaltres mateixos, amb el caràcter diferent que tenim. I això és una tasca de tota una vida. De fet, vas aprenent a estimar l'altre perquè també aprens a estimar-te tu. L'altre sempre ens descobreix alguna cosa que desconeixiem de nosaltres mateixos.

—Només es pot estimar si es coneix, llavors?

—Sí, els clàssics ja ho diuen: sense conèixer no es pot estimar. Però per mi, estimar també és l'expressió de qui som. Jo crec que estimar és compartir qui sóc. Té a veure amb conèixer, però també amb el fet que el meu ésser s'expressi. Que expressi els límits, els somnis...

—Podríem dir que, per molt que cadascuna de vosaltres tingueu uns estudis o un ofici, aquí sou expertes a aprendre a viure en comunitat i aprendre a estimar?

—Som expertes a intentar-ho!

—Com ho feu a la pràctica?

—Nosaltres tenim un text base, la 'Regla de Sant Benet', que és un document del segle VI. Tota aquesta teoria d'aprendre a estimar-nos es concreta en coses. Que els interessos dels altres els posis davant els teus, o que no te'n vagis a dormir sense haver resolt els conflictes que et posen nerviós. També com escoltar la teva pròpia veu, però també de les altres monges. Com deia, aquesta Regla és del segle VI i, evidentment, hi ha moltes coses que no serveixen, però n'hi ha moltes que sí que ens donen orientació. Nosaltres som aquí perquè volem aprendre a estimar. Sant Benet parla del monestir com una escola per a aprendre a estimar.

—Com s'aprèn a estimar?

—Estimar és una opció, no és automàtic. Automàtic és la preservació de la vida, la preservació dels meus interessos. La cosa automàtica és aquella que asseguri la meua existència. Si jo no hi poso consciència, no m'ha de sortir necessàriament estimar. És una opció que es construeix i que t'ajuda a arribar a ser.

—Com a dones religioses, us considereu invisibilitzades per l'Església com a institució? Us sentiu interpel·lades pel feminisme?

—Per nosaltres, el feminisme és un tema important, com a mínim, fins que no sigui necessari parlar-ne. Fins que les dones no tinguem les mateixes oportunitats i el mateix respecte que tenen els homes. Dins l'Església, és una qüestió que vivim cada dia. Aquesta desigualtat existeix en tots els àmbits de la vida.

—Feu res concret per lluitar contra el patriarcat?

—Sempre que podem explicitar-ho ho fem. Per exemple, hi va haver una celebració a la Sagrada Família, amb més cinc mil persones, i algun periodista quan havia de nomenar les autoritats, només va esmentar bisbes i capellans. Als bancs hi havia dones amb grans responsabilitats, i no les va esmentar. És tan evident que no hi eren pel fet de ser dones!

—Us agradaria tenir més presència als mitjans de comunicació, per explicar el vostre posicionament envers totes aquestes qüestions?

—Aquí, hi ha persones que se senten més còmodes amb els mitjans que unes altres. Jo, si més no, quan vaig entrar al monestir em pensava que entrava per allunyar-me del món i resulta que no. Però és cert que no busquem gaire la relació amb els mitjans i potser hauríem de fer alguna tasca més en aquest sentit... No ho sé.

—Per què vau triar l'orde de Sant Benet?

—Té molt a veure amb un enamorament. Jo no vaig triar ni la casa ni el paisatge, sinó que vaig conèixer aquest lloc i vaig sentir: això és casa meva. Com et pot passar amb una persona, que dius: ostres, aquesta persona és casa meva! Per què? Perquè te n'agrada el físic, potser també, però és una altra cosa. El nivell d'elecció és intuïtiu i, passat un temps, vas veient que això et quadra i vas trobant-ne les explicacions.

—Quants anys fa que sou aquí?

—Fa setze anys. Com a abadessa, en farà cinc.

—Suposo que la vostra funció també és fixar unes línies ideològiques que marquin un posicionament del monestir en relació amb el país i el món.

—Nosaltres som una comunitat plural. Hi vivim persones molt diferents. Partim d'aquest respecte i aquest diàleg a l'interior de la comunitat. L'enfocament és intentar ser coherents i compartir l'experiència que fem. És molt important el nostre país, i en la cultura que som. Per nosaltres són essencials els valors que recorden la persona humana. Tenim un compromís molt fort també amb el nostre poble, Marganell. Ens sentim part del poble.

—També teniu el compromís de preservació del patrimoni cultural.

—Sí. La preservació de la història com a constructora de present i de futur. La nostra història comença al segle XIII a Barcelona, de manera que també és la nostra funció preservar els documents dels moments històrics que ha viscut la nostra comunitat. Per a nosaltres és important preservar la cultura i les tradicions i crec que aquesta voluntat també es reflecteix en el fet que aquí vivim persones d'edats diferents. El fet de tenir les nostres grans amb nosaltres també és una manera d'expressar la importància de conservar la història.

—**Què diuen les germanes més grans de la situació actual?**

—L'altre dia, una germana que té 95 anys deia: 'Quan sortim d'això, serà com després de la guerra, que ens anaven dient: d'aquesta casa ha mort aquest, d'aquesta ha mort aquest altre. Però jo me'n vaig sortir, de la guerra, per això també me'n vull sortir, d'això.' Elles són el nostre tresoret, les hem de cuidar.

—**Sou una comunitat molt vinculada a la cultura del país. Us sentiu identificades amb els valors republicans? Heu tingut debat a la comunitat?**

—N'hem parlat, però en aquest punt hi ha diferents posicionaments. Com a comunitat no ens podem posicionar, ens podem posicionar com una comunitat plural. Intentem que totes les posicions se sentin respectades i que hi hagi aquest diàleg, que jo crec que és el repte que tenim com a país. És un país plural i hem de construir-ho entre totes les diferències. Però és veritat que hi ha força posicions molt republicanes i crec que de monàrquiques no n'hi ha gaires, que jo sàpiga.

—**Hi ha persones que diuen que vivim un canvi de paradigma. Com ho veieu?**

—Depèn de la manera com gestionem la pandèmia mèdicament, però també amb allò que us deia abans: si preval la por de l'altre i el tancament o si som capaços de viure segons els millors valors de la humanitat. Aquí tenim una tria a fer com a societat i si la deixem a les mans dels polítics, sé quina resposta n'obtidrem. Davant la por, la tendència biològica és el tancament.

—**No teniu gaire confiança amb la classe política?**

—Jo no veig una altra expressió que la política, com a expressió del nostre ser social. La política en el sentit més ampli. No hi ha una altra opció que els partits polítics. Hi ha persones respectables i responsables en la política, i és responsabilitat nostra donar-los suport.

—**Creieu que són més importants les persones que els partits?**

—Jo crec que sí. Hi ha persones molt vàlides, que han arriscat molt i que són un exemple.

<https://www.vilaweb.cat/noticies/maria-del-mar-albajar-abadessa-del-monestir-de-sant-benet-tenim-una-tria-a-fer-com-a-societat-i-si-la-deixem-en-mans-dels-politics-jo-se-quina-sera-la-resposta/>